

prest som ikkje er så sleip som den førre, og delvis fordi det ikkje vil få noko anna mål enn demonstrasjonens. Men så må eg spandere 25 øre iell, fordi presten i kyrkjebladet har rosa Berggrav upp i skyene, og det skal vi ikkje ha meir av. Det er ikkje der den mannen høyrer heime.

Godt nyttår til alle som vågar å stå bøygen imot!

R.

«Det måtte vel so til»

Det var under krigen at jeg kom til å tale med en mann om bombingene av de tyske byer med dens uhorste lidelser for sivilbefolkningen. Da var det at denne mann — styrer av en kristelig ungdomsskole — kom med en bemerkning som jeg husker enda nå etter 6—7 år. «Ja, men det måtte vel so til,» sa han.

Hvorledes kan en slik innstilling forlikes med kristendommens ånd — «størst av alt ea kjærligheten», sier Skriften.

Kunde man da ikke likeoverfor det tyske folk bruke «kjærlighetens gjenskapermakt»? Nei, man trådte ham ned med jernskodd hæl,): med spreng- og brannbomber.

Og denne ukjærlighetens ånd har holdt seg i årene etter krigen — selv såkalte kristelige dagblads korrespondenter har i sine skildringer ned fra Tysklands ruinbyer lite gitt uttrykk for den barmhjertige samaritans sinnelag. «Det måtte vel så til», er mentalitetefen som går igpen.

Den samme ånd har dessverre preget de kristnes holdning overfor «rettsoppgjøret». Her er det «folkedommens» ånd som rår den dag idag. Likeoverfor «rettsoppgjøret» med dets utallige tragedier har de bare gitt uttrykk for, «det måtte vel så til».

Det er få ting som har skadet kristendommens sak blant NS folk og deres pårørende mer enn denne holdning.

Når vil de store kristne organisasjoner bryte med sin fortid.

Når vil de oppfordre våre styrende om å revidere oppgjøret — om å læge de sår som er tilføyet vårt folkesamfunn.

Jeg retter spørsmålet til Den norske kirke, til våre frikirkesamfunn og indremisjonene. Folket begynner å tenke. «Hvor var prestene i 1945?» spurte formannen i husmorlaget i en av våre bygder — en jevn landsens husmor. Også prestene vil en gang måtte stå til regnskap — biskop Berggravs eksemplar vil ikke frifinne dem.

Kommentator.

«8. Mai»

Postgato: 81827

som ga ordren til en slik behandling. Og som begrunnelse sa han, at det ikke var grunn til å opp- tre med «gammeldags ridderlighet mot de beseirede».

Som et uvær har den «flyvende amerikaner» rast over største delen av det såkalte demokratiske Europa. Overalt er han blitt hyldet som den store hærfører og redningsmann. Det er ikke måte på hvor forgudet han er blitt. Imidlertid har denne mann på en pinefull måte avslørt seg selv i sin herostratisk beryktede bok «Korstoget i Europa». Det viser seg her at den amerikanske general ikke er i besittelse av mere innsikt og forutseenhet enn en alminnelig oppjaget amerikaner. Det hadde ikke skadet om han hadde utvidet sine historiske kunnskaper og samtidig hatt litt mere folkepsykologisk teft.

Da han ble utnevnt til øverstbefalende for den fremdeles imaginære «Europa-arme», ble han i USA hevet til skyene som en annen filmstjerne. Han var «mannen på den rette plass».

«New York Times» sier at Eisenhower skal gjenoprette «Vesteuropas moral».

Vi spør: Hvordan er det med Eisenhowers egen moral? Det vil le være bra for ham selv og den misjon han er satt til, at han snarest mulig begynte å tenke på sin egen moralske habitus. Generalen husker vel ennå sine egne store ord om at alle «tyske offiserer var ondskapens tjener». For den «sjelsfine» amerikaner var alle tyskere djevelens barn, som den plettfriske «Christian Soldier» på ingen måte kunne omgås med. Disse «djevelens barn» ville forpuste luften for den bolde «korsfarer» — og de ville sette stygge pletter på hans våpenskjold hvor «seirene» i Dresden — massakrene og andre liknende våpenbragder er risset inn med demokratiske runer.

I sin bok «Korstoget i Europa» skriver Eisenhower:

«Oppfatningen av at alle yrkes soldater er våpenbrødre — har

!

«De velgere, som ga Hitler sin stemme, gjorde det ikke ut fra noen verdensanskuelse eller nazi-ideologi, men fordi Hitler ga løfter om og viste vilje til å føre folket ut av den elendighet, som de demokratiske partier hadde ført folket opp i. Om disse demokratiske partier hadde handlet av udyktighet eller doktrinisme, spiller ingen rolle her. Et demokrati, som lar folket sulte ihjel, må ansees dømt, selv om det bygger på de herligste grunnsetninger.»

Dr. Hjalmar Schacht i «Oppgjør».

Arntzen til å bruke «Finnmarken» skjebnesvangre referat av kongens proklamasjon?

Hvis han hadde lest professor Skeies brosjyre «Forhandlingene med tyskerne 1940» ville han allerede i 1945 ha oppdaget at han hadde sendt ut falske opplysninger til dommerne

Etter referatet i «8. Mai» for 11. desember 1950 i Langelandsaken skal fhv. riksadvokat Eiven Arntzen ha forklart som vitne, at de som meldte seg inn i NS i 1940 var forredere «og det skulle bare mangle», sa han. Arntzen er naturligvis oppmerksom på at de 4 beste dommere i Høyesterett voterte i Hålandssakeren for at det ikke var landsforrederi å være medlem av NS. Altså litt

mere beskjedenhet, hr. Arntzen! De erkjenner vel at dommerne Alsen, Larsen, Hansen og Fougner er skarpere jurister enn De og dertil eldre og mere erfarne. Deres uttrykk «det skulle bare mangle» er således noe forlorent viktigmakeri.

Advokat Arntzens befatning med Kongens proklamasjon av 7. juni 1940 bør granskes. Det er nemlig meget mulig at dommer-

ne er blitt vill-ledet av det uriktige referat av proklamasjonen, som Arntzen lot sende dem. Var ikke proklamasjonen gjengitt riktig i andre aviser? Hvorfor benyttet Arntzen referatet i Finnmarksavisen? I ethvert fall er proklamasjonen gjengitt riktig i prof. Skeies brosjyre: «Forhandlingene med tyskerne 1940» som kom ut allerede i 1945. Se side 15. Her står det: «vil så langt gjørlig opprettholde det norske rikets selvstendige liv». I det av Arntzen benyttede referat står det «selvstendighetskrig». Har ikke Arntzen lest Skeies brosjyre? Først i 1949 da største delen av rettsoppgjøret var ferdig rettet han det uriktige referat, og det var på foranledning av andre. Kunde ikke Arntzen ha skaffet seg det riktige referat likesom Skeie? Som sagt, disse ting bør granskes.

Advokat Arntzen forklarte også, at landssvikanordningen av 15. desember 1944 § 32 — således som den lød fra først av — om at man kunne ta utlegg i en ekte felles særeie for økonomisk ansvar pålagt den annen ektefelle var stemmende med vår gjeldende rett. Prof. Andenæs har uttalt at det ikke er gjort noe forsøk på i motiverne å begrunne dette.

Selvfølkelig er Arntzens påstand uriktig. Det er jo nettopp hensikten med særeiet å beskytte mot ansvar for den andre ektefelles gjeld. Liknende beskyttelse har en ektefelle for den del av fellesboet som han eller hun har rådighet over, såvidt jeg vet. Nevnte § 32, som heldigvis ble forandret senere så at den stemte med vår gjeldende rett, måtte ha vært diktert av den reneste ondskap mot NS-medlemmernes hustruer. Det var ikke etter opp- tak av Solem, som jo hadde vært med på paragrafens avfattelse sammen med Arntzen, at bestem- melsen ble forandret, men etter foranledning av daværende jus- tisminister Cappelen etter på- trykk av kvinneorganisasjoner, men Solem protesterte.

innfant seg på Wiellers hotell og ønsket ham velkommen til Assisi.

I Assisi var det under krigen ingen hjemmefront og derfor ble det heller ingen tyske represalier.

«Alle Menn's» julenummer har klart å servere en artikkel over mere enn tre sider om senkningen av «Blücher» og «Brummen» ved Oscarsborg 9. april 1940, uten å nevne løytnanten som gjorde det av med «Brummen» og ga «Blücher» det skadd som gjorde den kampdyktig.

De fleste konservative politiske eksperter sier at de engelske parlamentsvalgene vil finne sted ikke senere enn i februar måned. De mener at den nåværende regjering er motvillig til å gå løs på et nytt budsjett for den har innanket sin sak for folket. Dette syn deles ikke helt av nøytrale observatører.

De konservative mener de vil seire med en majoritet på noe mellom 15 og 50. Nøytrale observatører er ennå engang ikke så sikre.

Folkemeningen i Russland viser seg å være fatalistisk rolig når det gjelder nåtiden og ubekymret om Korea. De ser derimot på amerikansk aggresjon som uunngåelig.

En utvikling av stor viktighet og som gjør seg fortjent til stor oppmerksomhet, er det voksende motsetningsforhold mellom armeen og partiet.

..Mange roser kronprinsesse Märtha for at hun i sin nyttårstale i radio nevnte at det måtte gjøres noe for å skaffe de husville noe sted å bo. Dette minner om hva krigskorrespondenten Albert Henrik Mohn i «Aftenposten» skrev i en artikkel fra Korea, at da amerikanerne hadde gjen- erobret Seoul, hovedstaden i Sør-Korea, sendte presidenten i Sør-Korea Syngman Reh ut en appell om at alle som hadde etpar kvadratmeter å avse, måtte ta seg av husville. Men, la Albert Henrik Mohn til, det var ikke noe snakk om at presidenten selv og frue, som disponerte 55 værelser i sitt palass skulle hjelpe de husville. Montro om det ikke falt kronprinsesse Märtha i tankene da hun seilte oppover Nordlandsleden siste sommer på Kongeskipet, at de millioner kroner som det har kostet å anskaffe og holde skipet i drift, ville ha vært bedre anvendt om Kong Haakon hadde sagt at æresgaven til ham skulle anvendes til å bygge en boligblokk, som skulle ha et slikt navn at den for framtiden skulle minne alle de mennesker, som fikk den glede å få sitt hjem der — om hvem som hadde vært den generøse giver.

Et godt nytt år. Av Arthur Nelson.

I Amerika pleier man på nyttårs- kvelden sette opp noen gode leveregler for det nye år — de kaller dem resolutions. Det gjelder å glemme og få tilgivelse for de mange synder og onde tanker vi har begått i det gamle år, og så gå på det nye år med friskt mot Antonius. Fra et femten års opphold derborte, vet jeg at amerikanerne er naive og barnslige, og mange finner dette dumt. Men faktisk er at vi alle beundrer dette land som har slik overflod. Om vi hadde litt av barnets optimisme og glade sinn, ville det kanskje gå bedre og vi ville ble mere fornøyet?

Det var en stor mann under krigen som sa: vi må ville det gode. — Var ikke det et godt forsett i det nye år? I trehundredeogfemogseksti dager å ville det gode?

Den første betingelse for ikke bare å ville det gode, men også å kunne gjøre det gode, må være NESTE- KJÆRLIGHET: gjøre mot andre hva vi vil at de skal gjøre mot oss, eller som vårt Fadervår sier: forlat mig min skyld som jeg forlater mine skyldnere.

Apostelen Paulus, som ble henrettet fordi han ville og gjorde det gode, sier det bl. a. på denne måte: — «Gjengjeld ikke noen ondt med ondt, legg vinn på det som godt er, for alle menneskers åsyn. — Om da din fiende hungrer, så gi ham å spise, om han tørster gi ham å drikke, thi når du gjør dette, sanker du gloende kul på hans hode. — Lad dig ikke overvinne av det onde, men overvinn

det onde med det gode.» Romerbrevet 12, 17—21.

Mange av våre tidl. NS-folk har hatt det fryktelig ondt og jeg tenker da særlig på dem, som i god tro ga sitt liv for fedrelandet, de blir såvist ikke minnet hverken med bautasteiner eller fra prekestolen. Mange er syke og krøplinger og andre har mistet alt de eier. Det er derfor at mange av våre folk er blitt bitre og det faller vanskelig for å tilgi. Erfaring viser, at det eneste som overvinne bitterhet, pessimisme og gjengjellelse (hevnt) er en oppriktig kristendom i praksis. Jeg mener ikke dermed at vi skal oppgi vår juridiske rett til oppreisning for urettferdige dommer, det kan vi trygt overlate til vårt energiske Forbund eller de forsvarere, som det heldigvis blir flere og flere av, som hevder rettferdighet og den uskrevne lov om tilgivelse.

Flere NS-folk har tatt ordet for at vi skal holde sammen. Det er et godt forslag, men det måtte da bli på den måte, at den lærdom vi har høstet må komme alle våre landsmenn tilgode. For det er ofte tilfelle, at gjennom lidelse finner man sig selv. Og det kan komme til å gå som en klok NS-dame sa til mig forleden: Kanskje vi NS-folk kan bli pionerer i en vektelse i vårt land. Ja, hvorfor ikke? Skal vi la det bli et av våre ønsker for det nye år?

AVERTER

EN IAKTTAGER.

Nordmørspostens Trykkeri